ÎNALTA NOBLEȚE A MUNCII

Săptămîna care a trecut, purtînd amprenta marelui eveniment politic al acestui an, Conferința Națională a partidului, ne-a făcut martorii unor noi izbînzi cu care clasa muncitoare din întreaga țară întîmpină marea reuniune a comuniștilor, din 19—21 iulie, ne-a dezvăluit imaginile unor superbe eforturi creatoare făcute în toate domeniile activității materiale și spirituale ce se desfășoară în România.

Oțelarii Reșitei și ai Hunedoarei, metalurgiștii Galațiului și Brașovului, minerii Văii Jiului, lucrătorii ogoarelor, nu numai că au răspuns cu entuziasm și deplină conștiință patriotică la chemarea comuniștilor bucureșteni, „CINCINALUL — ÎN PATRU ANI ȘI JUMĂTATE", dar au trecut de îndată la înfăptuirea acestei hotărîri, suplimentîndu-și considerabil angajamentele anterioare luate în întrecerea socialistă, reevaluîndu-și și redimensionîndu-și posibilitățile, descoperind resursele neutilizate încă, pentru a da patriei mai mult oțel, mai multă fontă, mai mult cărbune, mai multe produse de calitate superioară.

Zeci de mii de cetățeni au efectuat, în această săptămînă, milioane de ore de activități patriotice, pentru înfrumusețarea orașelor și satelor, pentru amenajare de terenuri sportive, locuri de agrement și de joacă pentru copii.

Dînd dovadă de o înaltă conștiință civică, elevii și studenții patriei au declanșat acțiunea „vacanța în salopetă" care, la chemarea tineretului studios ieșean, avea să cunoască un profund ecou pe plan național, contribuind la desfășurarea optimă a lucrărilor de strîngere a recoltei, la depășirea sarcinilor sporite care revin în acest an agriculturii noastre socialiste.

AGENDA POLITICĂ A SĂPTĂMÎNII

Și cîte alte fapte demne de toată lauda, cîte inițiative purtînd semnificațiile înaltei dăruiri comuniste, cîte exemple nu ar putea fi evocate drept mărturii ale noii conștiințe care animă astăzi întreaga națiune, a înaltei temperaturi morale la care trăiește și acționează poporul nostru!

Un lucru poate explica cu ușurință toate faptele pilduitoare, toate realizările ce alcătuiesc, în ultimă instanță, o splendidă biografie colectivă: sentimentul care-i însuflețește pe oamenii României socialiste că MUNCA, **indiferent pe ce plan social s-ar manifesta, este singurul etalon real al valorii și capacității individului.**

Omul societății socialiste a ajuns la gradul înalt de înțelegere a frumusetii si nobleții muncii, pentru că tot ceea ce înfăptuiește, este pentru el și pentru familia lui, pentru societate, bunurile create, mai multe și mai valoroase, răsfrîngîndu-se, în primul rînd, asupra lui, făcîndu-i viața mai prosperă, mai îmbelșugată, în cadrul larg al prosperității și belșugului general.

In acest context, care caracterizează actualitatea societății noastre, și care s-a simțit cu pregnanță în ampla acțiune de întîmpinare a Conferinței Naționale a partidului și a celei de-a XXV-a aniversări a proclamării Republicii, ne revin în memorie, mereu actuale, cuvintele de înaltă înțelepciune comunistă rostite de către tovarășul NICOLAE CEAUȘESCU la Plenara din noiembrie 1971:

„Să educăm pe toți cetățenii, și în special tineretul, în spiritul cultului față de muncă, față de munca liberă, despovărată de exploatare din societatea noastră, singura sursă a progresului și prosperității poporului nostru, a națiunii noastre socialiste, mijlocul principal de afirmare a talentului și forței creatoare ale tuturor cetățenilor, de manifestare a personalității și autoperfecționare morală a fiecăruia".

Iată un scop nobil căruia organele și organizațiile sportive îi consacră toate eforturile în munca politico-educativă ce o desfășoară cu tineretul.

DIN PROBLEMELE ECHIPEI NAȚIONALE

REPREZENTATIVELE INTERMEDIARE

O MARE NECESITATE

Se cunosc, ca dictate de însăși viața fotbalului, cele două mari căi de menținere a vieții, a vieții înfloritoare sau a uneia de speranță, a unei reprezentative: prima, cea mai normală și mai des folosită, este metoda „alimentării din mers, a acelor grefe efectuate metodic, fără grabă, pe un organism care se prezintă cu o sănătate asigurătoare; a doua, condiționată numai de situații cu totul deosebite, prevede acele remanieri masive, făcute rapid și brusc. Să completăm ideea, menționînd că al doilea remediu intervine fie în cazurile de eșecuri grave fie în împrejurările fericite cînd o generație de talente excepționale solicită cooptarea ei în grup în reprezentativă. Ca să încercăm să exemplificăm o situație din a doua categorie, ne folosim de cazul așa de proaspăt în memoria noastră, chiar și pentru ochii noștri, cazul selecționatei R.F. a Germaniei care, plecînd de la baza reprezentată de vechii titulari Mayer, Beckenbauer și Müller, a reușit să-și asigure o nouă garnitură, strălucitoare și plină de perspective prin generația Höness, Schwarzenbeck, Breitner, Wimmer, Heynckes, Kremers, etc. E un caz, dar un caz care apare foarte rar, de remaniere masivă a selecționatei fără efecte imediate și dăunătoare asupra performanței ei. Pentru marea majoritate a echipelor naționale însă mijlocul de menținere și, mai departe, de atacare a unei trepte superioare de valoare rămîne prima metodă amintită, am numi-o plastic, deși nu prea estetic, „de cîrpire" a găurilor din costum prin cele mai rezonabile, mai logice soluții. În această grupă se încadrează, prin datele realității, prin situația ei actuală, și reprezentativa noastră națională.

Dar, pentru a se ajunge la aplicarea acestui sistem de alimentare a reprezentativei cu elementele cele mai îndreptățite să intre în primul lot, este nevoie să le asigurăm o evoluție cît mai normală, favorizînd neîncetata ascensiune a jucătorilor care alcătuiesc majoritatea, a celor care fac parte din grupul biografiilor sportive obișnuite (despre generațiile spontanee, despre acele talente cu totul ieșite din comun, desființînd clasicele bariere ale etapelor de împlinire a maturității am amintit în introducere și ele nu se încadrează, se înțelege, în categoria de care ne ocupăm). Există deci această condiție a organizării vieții selecționatelor în așa fel încît, atît prin criteriul alcătuirii lor cît și prin programul care să le fie garantat, să reprezinte o scară sigură și foarte obiectivă de acces spre echipa națională a fotbaliștilor celor mai dotați, mai constanți, și mai merituoși ai generației.

Putem însă vorbi, în clipa de față, despre funcționarea unui asemenea sistem? Opinia noastră este că nu. Pentru că, exceptînd reprezentativa A și pe cea de juniori, celelalte selecționate, adică tocmai cele care au rolul deloc neglijabil de trepte intermediare, între junior și titularul național, au avut și au o existență întîmplătoare, intermitentă.

Reprezentativa de tineret, după clasica formulă de pînă la 23 de ani, a dispărut pentru a face loc selecționatei olimpice — o reprezentativă cu totul confuză în întreaga ei existență care a sucombat așa cum știm foarte bine. Multe dintre federațiile din Europa au alcătuit de multă vreme — și se îngrijesc de o activitate permanentă a lor — acele selecționate de tineret de pînă la 21 de ani. E o treaptă în plus, încă un ajutor pentru elementele de talent și în plină afirmare a unei generații de a intra într-un regim de activitate, de performanță, de emoții vecin cu acela al național mai devreme, adică în sezoanele cînd este prea bătrîn pentru juniori dar și prea tînăr pentru clasica selecționată de tineret. Am salutat cu căldură inițiativa acelor trialuri care au dus la alcătuirea unor reprezentative ale Diviziilor B și C; am ajuns la formula curajoasă, lăudabilă (deși auzim că va fi abandonată), de a ne duce la Balcaniada de tineret cu o selecționată alcătuită din jucătorii, îndeplinind condiția de vîrstă, provenind din Divia B. Credem că în aceste direcții s-ar putea crea un program minimal de activitate, un program stimulator, pentru selecționatele campionatelor inferioare — 2—3 meciuri pe an cu selecționate similare ale țărilor vecine.

Revenind la problema acestei filiere a selecționatelor care să conducă pașii jucătorului ambițios, serios și talentat în mod metodic spre echipa națională primă, credem că trebuie să se pună în sfîrșit ordine și constanță în dirijarea unui sector așa de important, formîndu-se cele patru clasice selecționate: **A, echipa de tineret pînă la 23 de ani, echipa de tineret pînă la 21 de ani, echipa de juniori.** Credem că F.R.F. ar trebui să garanteze existența acestor formații printr-un program stabilit pe minimum cinci ani care să permită juniorului titular în primul an al ciclului, să ajungă la terminarea lui în prima reprezentativă. Sigur că și stabilitatea antrenorilor trebuie să devină o realitate, renunțîndu-se la numirea antrenorilor selecționatelor pentru O ACȚIUNE și ajungîndu-se la stabilirea lor pentru o perioadă de cinci ani și ea.

Sigur că salturile peste aceste reprezentative nu sînt excluse, le dorim chiar, și cine nu va saluta, cu surle și trompete, cîștigarea unui loc în echipa A de către un admirabil junior? Dar acestea sînt cazuri de excepție. Pentru grosul jucătorilor, filiera trebuie organizată și asigurată pentru că, altfel (și ne cam aflăm în această situație), constatăm că între titularii consacrați ai reprezentativei și eventualii lor concurenți se ivește o distanță alarmantă pe care și lipsa unei activități constante în reprezentativele intermediare au produs-o. Că este așa ne vom convinge și din sumarul „inventar" pe care ne propunem să-l efectuăm în viitorul nostru număr.

Eftimie IONESCU

ANALIZA CAMPIONATULUI DIVIZIEI A ȘI DE TINERET — REZERVE

Una din importantele ședințe de lucru la F.R.F. va avea loc la începutul săptămînii viitoare.

Luni, de la ora 9 dimineața, la Centrul de copii și juniori de la „23 August" se vor reuni toți antrenorii echipelor divizionare A și de tineret-rezerve pentru a lua parte la analiza campionatului pe 1971/72 și, firește, pentru a discuta pe marginea diferitelor probleme pe care le-a ridicat această ediție.

Vor fi prezentate două referate: unul asupra desfășurării campionatului Diviziei A și altul privind competiția formațiilor de tineret-rezerve.

În final, F.R.F. va face, prin Colegiul central al antrenorilor, **recomandări metodice pentru perioada pregătitoare în vederea campionatului viitor.**

CARNETUL SCRIITORULUI

EUGEN BARBU

IDEI DE VARĂ (II)

Cel mai fascinant lucru, acum vara, cînd evenimentul fotbalistic e atît de rar, mi se pare lectura buletinului de transferări. Cred că nici pe Conan Doyle nu l-am citit cu atîta pasiune. Trecerile de la un club la altul au în ele o poveste secretă pe care cel mai ades nu o vom ști. Să fie vorba despre afinități elective, de întemeierea unor cămine, de pornirea în viață pe alte făgașuri? Cine mai știe! Mă gîndesc, de pildă, la soarta unor fotbaliști care au ruginit ani de zile prin Capitală și au fost redescoperiți deodată de provincie, cu mare fast. Luați-l pe ultimul, pe Marcu de la **Universitatea Craiova.** La București era un fitecine, la Craiova amenință tronul lui Oblemenco. Este ceva. Apropos de Oblemenco, parcă el nu a stat mereu în „plasa" nu știu cui la **Rapid?** Iată de ce gîndesc că de cele mai multe ori curajul unor jucători de a rupe mirajul metropolei s-a dovedit mai mult decît salvator. La vremea lor, Todor, Varga, Raab și chiar Coman și-ar fi schimbat viața dacă ar fi avut tăria s-o ia de la punctul zero. Iată-l pe Suciu. După un an de zile la Petroșani, reapare în București, la **Sportul Studențesc.** Este o performanță, dar va rezista el concurenței lui Ion Vasile care nu e un portar de duzină? Și pentru că sîntem la portari: Andrei părăsește **Dinamo,** cum Rămureanu anunță cu melancolie că s-a săturat să tot fie mîna a doua, acolo unde Răducanu face ce vrea, pe merit sau pe nemerit. Are 26 de ani și, cred eu, mai poate arăta că a fost pe nedrept sacrificat de către spaima antrenorilor în fața uriașului clown. În ce-l privește pe Iordache de la **Poli Iași** el a semnat pentru **Steaua** după un an de anonimat pe care chiar că nu-l mai pricepem după un asemenea anunț al ziarului de specialitate. Păi dacă a dorit să joace la București de ce nu a făcut-o de la început, ce-a fost toată comedia cu neasentimentul ieșean și așa mai departe? Îmi exprim de aici îndoiala că talentatul portar va putea recupera rapid timpul pierdut cu atîta dărnicie? Și pentru el perspectivele de a-l dubla pe Coman și pe Hajdu sînt destul de pronunțate... La drept vorbind mă impresionează grija antrenorilor militari de a colecționa atîția portari buni și dacă e pe colecționat le mai dau cîteva nume: Ștefan de la **U-Cluj,** Hagioglu de la **F.C. Galați,** și chiar Pop, rezerva lui Costaș de la **Poli Iași!** Nu strică să ai mulți oameni talentați pe tușă.

★

Vacanța mare a elevilor...

S-a gîndit cineva la o minicupă pentru școlari, disputată, să zicem pe terenuri reduse de zgură, la lumina reflectoarelor? Investițiile ar fi minime și ar stîrni interes major în rîndul puștilor. Cred că aceste competiții s-ar putea organiza pe sectoare și anume în curțile sau pe terenurile liceelor sportive. Dacă și televiziunea le-ar urmări cît de cît, antrenorii de pretutindeni (mă gîndesc la provincie) ar avea un motiv să organizeze la rîndul lor astfel de întreceri pe plan local și consecințele nu ar fi deloc neglijabile. Vorbim mereu despre grija față de ziua de mîine a fotbalului, dar stăm cu mîinile în sîn. Școlarii, acum trebuie să joace fotbal cît au timp mai mult, pentru că pe urmă, cînd vor lua din nou ghiozdanul la spinare va fi mai greu să-i convingi pe părinți că și fotbalul are farmecul său și merită puțină atenție...

Așadar, pe micile terenuri de zgură, cu cîteva reflectoare, unde se poate, cu puțină publicitate, vedetele de mîine pot fi depistate de pe acum. Nu știu de ce la noi vîrsta de 16—17 ani în fotbal este rușinoasă? Marii jucători maghiari, iar la noi, mai demult, un Marian și un Gică Popescu îmbrăcau tricoul naționalei foarte devreme. Atunci de ce așteptăm ca bunilor noștri pitici și juniori să le crească barba pînă la cot?

★

Mai în glumă, mai în serios, cu niște exagerări previzibile, revista „Săptămîna" a organizat sub regia lui Țopescu un **top** al cronicarilor de fotbal. Cîțiva gazetari plasați rău în clasamentul **fictiv** întocmit s-au supărat pe cel care a imaginat această glumă. Sperăm să le treacă la vreme, numai că ideea de a alcătui un **top** al jucătorilor și al antrenorilor nu mi se pare deloc rea. E drept că există clasamente anuale răsplătite cu premii, alcătuite de către cititorii revistelor în ce-i privește pe jucători, dar parcă o **situație săptămînală** a preferințelor celor din tribună (și asta odată cu deschiderea noului campionat) ar fi și mai bună. Mă gîndesc numai la jucători care ar vedea în evidența clasamentelor un stimulent deloc de neglijat... Ce spuneți?